

VĚCNÉ SHRNUÍ OBSAHU ŽALOBY ČESKÉ REPUBLIKY PROTI EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

- 1) **Česká republika žaluje Evropský parlament a Radu na neplatnost směrnice** Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/853 ze dne 17. května 2017, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní.
- 2) **Česká republika podává zároveň s žalobou návrh, jehož předmětem je odklad provádění směrnice** Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/853 ze dne 17. května 2017, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní.

* * *

I. PŘEDMĚT ŽALOBY A SHRNUÍ ŽALOBNÍCH DŮVODŮ

Česká republika se zrušení směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/853 ze dne 17. května 2017, kterou se mění směrnice Rady 91/477/EHS o kontrole nabývání a držení zbraní (dále jen „napadená směrnice“), domáhá prostřednictvím žaloby na neplatnost dle čl. 263 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“).

Za tímto účelem uvádí Česká republika celkem čtyři žalobní důvody.

1. Česká republika navrhuje napadenou směrnici zrušit, jelikož unijní zákonodárce jejím přijetím porušil zásadu svěřeni pravomocí. Napadená směrnice byla přijata na základě čl. 114 SFEU, přestože nesleduje cíl odstranění překážek vnitřního trhu, nýbrž výhradně cíl předcházení trestné činnosti a terorismu. Unijní zákonodárce však nemá pravomoc přijímat harmonizační opatření v této oblasti.

2. Dále je dle České republiky napadenou směrnici třeba zrušit z důvodu porušení zásady proporcionality. Unijní zákonodárce se totiž vůbec nezabýval otázkou proporcionality přijímaných opatření a vědomě si nezajistil dostatek informací, aby mohl dodržení této zásady informovaně posoudit. Absence tohoto posouzení následně vedla k tomu, že unijní zákonodárce přijal opatření, která jsou zjevně nepřiměřená vzhledem ke sledovaným cílům.

3. Třetí žalobní důvod odůvodňující zrušení napadené směrnice spočívá v porušení zásady právní jistoty. Celá řada ustanovení napadené směrnice není dostatečně jasná a přesná, aby umožnila dotčeným subjektům jednoznačně rozpoznat jejich práva a povinnosti.

4. Čtvrtý žalobní důvod České republiky směřuje výhradně vůči čl. 1 bodu 6) napadené směrnice v rozsahu, ve kterém doplňuje čl. 6 odst. 6 druhý pododstavec do směrnice 91/477/EHS, a spočívá v tvrzeném porušení zásady zákazu diskriminace. Výjimka obsažená v tomto ustanovení sice vyvolává dojem zdánlivě neutrálního opatření, nicméně ve skutečnosti je „šita na míru“ pouze Švýcarsku a podmínky pro její aplikaci postrádají jakékoliv objektivní odůvodnění s ohledem na cíle napadené směrnice.

Česká republika v první řadě navrhuje Soudnímu dvoru, aby zrušil napadenou směrnici jako celek. Pouze pokud by Soudní dvůr dospěl k závěru, že směrnici jako celek na základě výše uvedených žalobních důvodů zrušit nelze, domáhá se Česká republika zrušení pouze některých problematických ustanovení směrnice.

* * *

II. REKAPITULACE ZPŮSOBU PŘIJÍMÁNÍ SMĚRNICE

Úvodní část žaloby České republiky se věnuje důkladnému popisu problematických aspektů procesu přijímání napadené směrnice. Účelem této části žaloby je především ilustrovat, že návrh napadené směrnice nebyl dostatečně důkladně připraven ani projednán a že napadenou směrnicí zaváděné změny byly značně kontroverzní již v průběhu jejího přijímání.

V této souvislosti Česká republika poukazuje v první řadě na fakt, že návrh napadené směrnice byl přijat v reakci na pařížské teroristické útoky z 13. listopadu 2015 pouhé tři pracovní dny po těchto útocích. K návrhu směrnice navíc nebylo zpracováno posouzení dopadů, přestože předjímal radikální změnu dosavadního režimu nabývání a držení zbraní v EU s potenciálem zasáhnout do vlastnických práv milionů občanů EU a ovlivnit bezpečnostní situaci v členských státech.

Dále Česká republika zdůrazňuje kontroverznost navrhované právní úpravy a poukazuje na fakt, že původní podoba návrhu Komise byla podrobena výrazné kritice jak na půdě Evropského parlamentu, tak v rámci svého projednávání v rámci pracovních skupin Rady. Byť se některé problematické body návrhu podařilo v průběhu legislativního procesu odstranit, nebylo tomu tak zdaleka u všech problematických ustanovení.

III. VĚCNÉ SHRNTÍ JEDNOTLIVÝCH ŽALOBNÍCH DŮVODŮ

PRVNÍ ŽALOBNÍ DŮVOD: PORUŠENÍ ZÁSADY SVĚŘENÍ PRAVOMOCÍ

Jako první žalobní důvod pro zrušení napadené směrnice uvádí Česká republika porušení zásady svěření pravomocí v důsledku volby nesprávného právního základu pro přijetí napadené směrnice.

Česká republika na podporu tohoto žalobního důvodu vychází z ustálené judikatury Soudního dvora, dle které musí být volba právního základu každého aktu unijního práva založena na objektivních skutečnostech, mezi které patří především cíl a obsah daného aktu¹, přičemž „*pokud přezkum aktu Společenství ukáže, že sleduje dvojí účel nebo že má dvě složky a jeden z těchto účelů nebo jednu z těchto složek je možné označit za hlavní nebo převažující, zatímco druhý účel nebo složka je pouze vedlejší, musí být akt založen na jediném právním základu, a sice na tom, který je vyžadován hlavním nebo převažujícím účelem nebo složkou*“. V této souvislosti Česká republika dále uvádí příklady aktů unijního práva, které Soudní dvůr v minulosti zrušil, jelikož byly, stejně jako napadená směrnice, založeny na čl. 114 SFEU (resp. jeho obdobě v tehdejší primárním právu), přestože primárně sledovaly odlišné cíle.²

Dle České republiky je zásadní, že napadená směrnice není odůvodněna existujícími či hrozícími překážkami fungování vnitřního trhu³, nýbrž výhradně potřebou zajistit vyšší úroveň veřejné bezpečnosti v souvislosti s hrozbami terorismu a jiné trestné činnosti. Odůvodnění napadené směrnice ani její důvodová zpráva totiž nekonstatují žádné závažné existující či hrozící rozdíly v regulaci mezi členskými státy, které by v současnosti představovaly překážky vnitřního trhu. Z výše uvedeného vyplývá, že ačkoliv byla napadená směrnice přijata na základě čl. 114 SFEU, jejím skutečným cílem je harmonizace předpisů členských států v oblasti předcházení trestné činnosti a terorismu. K přijetí takových opatření však unijní zákonodárce není pravomoc, jelikož harmonizaci v této oblasti výslovně vylučuje čl. 84 SFEU. Tento přístup odpovídá tomu, že podle čl. 4 odst. 2 SEU mají členské státy výhradní odpovědnost za zajištění národní bezpečnosti na svém území a tudíž musí mít možnost zajistit na svém území dodržování veřejného pořádku.

¹ Srov. rozsudek ze dne 10. prosince 2002, *British American Tobacco*, C-491/01, EU:C:2002:741, bod 94 a citovaná judikatura.

² Srov. rozsudek ze dne 5. října 2000, *Německo v. Parlament a Rada*, C-376/98, EU:C:2000:544 či rozsudek ze dne 22. října 2013, *Komise a Parlament v. Rada*, C-137/12, EU:C:2013:675.

³ Srov. rozsudek ze dne 4. května 2016, *Polsko v. Parlament a Rada*, C-358/14, EU:C:2016:323, bod 33.

DRUHÝ ŽALOBNÍ DŮVOD: PORUŠENÍ ZÁSADY PROPORCIONALITY

Druhý žalobní důvod České republiky spočívá v tvrzení, že napadená směrnice je v příkrém rozporu se zásadou proporcionality. Tato zásada vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé k dosažení cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k jejich dosažení. Pokud se nabízí volba mezi několika přiměřenými opatřeními, vyžaduje zásada proporcionality přijetí toho nejméně omezujícího opatření, přičemž způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům.⁴

Česká republika porušení zásady proporcionality spatřuje ve dvou aspektech:

1. Unijní zákonodárce se otázkou přiměřenosti vůbec nezabýval a vědomě si nezajistil dostatek informací, aby mohl dodržení této zásady informovaně posoudit.
2. Výše uvedená absence posouzení proporcionality následně vedla k tomu, že unijní zákonodárce přijal úpravu, která je zjevně nepřiměřená vzhledem ke směrnicí sledovaným cílům.

UNIJNÍ ZÁKONODÁRCE SE NEZABÝVAL OTÁZKOU PŘIMĚŘENOSTI PŘIJÍMANÝCH OPATŘENÍ

Jádrem tohoto žalobního důvodu je tvrzení, že unijní zákonodárce přijal napadenou směrnicí, ačkoliv zjevně nedisponoval dostatkem informací o možných dopadech přijímaných opatření. Unijní zákonodárce tudíž dle České republiky nemohl dostát své povinnosti důkladně se zabývat souladem přijímaných opatření se zásadou proporcionality.

Byť judikatura Soudního dvora v obecné rovině uznává širokou diskreci unijního zákonodárce při volbě prostředků k dosažení zamýšleného cíle, v žádném případě jej dle České republiky nezbavuje povinnosti provést komplexní posouzení ekonomických, politických a sociálních aspektů dané problematiky a zvolit takové řešení, které je způsobilé, nezbytné a přiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (tedy povinnosti učinit informovanou volbu).⁵ Výše uvedené Česká republika v žalobě dokládá mj. tím, že Soudní dvůr již zrušil ustanovení sekundárního právního aktu mj. z důvodu, že se unijní zákonodárce při jeho přijímání vůbec nezabýval jeho přiměřeností.⁶

⁴ Srov. rozsudek ze dne 4. května 2016, *Philip Morris Brands a další*, C-547/14, EU:C:2016:325, bod 165 a citovaná judikatura.

⁵ Srov. rozsudek ze dne 16. prosince 2008, *Arcelor Atlantique a Lorraine a další*, C-127/07, EU:C:2008:728, bod 58.

⁶ Srov. rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, *Volker und Markus Schecke a Eifert*, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, body 80 a násl.

Česká republika v žalobě poukazuje na fakt, že i v případě napadené směrnice unijní zákonodárce zcela rezignoval na posouzení proporcionality přijímaných opatření. Odůvodnění napadené směrnice ani příslušné pasáže její důvodové zprávy totiž neobsahují žádné konkrétní úvahy o přiměřenosti některých z hlediska dopadů nejzásadnějších a z hlediska proporcionality nejproblematičtějších ustanovení napadené směrnice (např. zákaz některých samonabíjecích zbraní, faktický zákaz držení některých zásobníků či zpřísnění regulace replik historických zbraní).

Česká republika je navíc přesvědčena, že základním předpokladem pro učinění informovaného rozhodnutí je provedení posouzení dopadů navrhované právní úpravy. Nemá-li zákonodárce dostatek relevantních informací o míře dopadů přijímané úpravy na práva a povinnosti osob, může jen stěží dostát své povinnosti přijmout řešení, které je nejen způsobilé dosáhnout zamýšlených cílů, ale také nezbytné a přiměřené.

V případě napadené směrnice však žádné posouzení dopadů provedeno nebylo, přestože dopady napadené směrnice budou napříč členskými státy zcela zásadní, a to dokonce ve sféře základních práv osob (právo vlastnit majetek).

Z výše uvedeného dle České republiky vyplývá, že unijní zákonodárce zcela rezignoval na svou povinnost zajistit si dostatečné informace pro posouzení přiměřenosti jednotlivých opatření a toto posouzení ve skutečnosti vůbec neprovedl.

UNIJNÍ ZÁKONODÁRCE PŘIJAL ZJEVNĚ NEPŘIMĚŘENÁ OPATŘENÍ

K CÍLI ZVÝŠENÍ ÚROVNĚ VEŘEJNÉ BEZPEČNOSTI

V rámci tohoto žalobního důvodu Česká republika tvrdí a dokladuje, že opatření zaváděná napadenou směrnicí nejsou způsobilá k dosažení sledovaného cíle zvýšení veřejné bezpečnosti. Tohoto cíle totiž dle České republiky nelze účinně dosáhnout dalším omezováním možností legálního držení zbraní.

Co se týče zákazu některých samonabíjecích zbraní, Česká republika v žalobě upozorňuje, že na území EU hraje trestná činnost páchaná s použitím legálně držných samonabíjecích zbraní tohoto druhu zcela marginální roli. Zákaz legálně nabývat a držet tyto zbraně tak může jen stěží předejít teroristickým útokům podobným těm, které byly na území EU spáchány v posledních letech a které byly impulsem k přijetí napadené směrnice.

Napadená směrnice dále přistupuje k přísnější regulaci některých druhů zbraní, u nichž je riziko zneužití v rámci páchaní trestné činnosti či terorismu prakticky nulové. Napadená směrnice tak

např. zavádí povinnost ohlašování nevratně znehodnocených zbraní⁷ či historických replik. Tato omezení zcela nepřiměřeným způsobem dopadnou mj. na sběratele historických zbraní, účastníky rekonstrukcí historických bitev, nebo dokonce na osoby, které mají nevratně znehodnocenou zbraň umístěnou jako dekoraci na zdi. Ani tato omezení tak dle České republiky nemohou přispět k dosažení vyšší úrovně bezpečnosti.

Naopak, reálným rizikem pro veřejnou bezpečnost je možný přechod doposud legálně držených zbraní do nelegální sféry právě v důsledku jejich zákazu či jiného zprísnění jejich regulace. Toto tvrzení Česká republika dokládá jak vlastní historickou zkušeností, tak obdobnými zkušenostmi z Belgie, Francie či Švédska.

Dle České republiky dále nejsou přijatá opatření nezbytná k dosažení sledovaného cíle. Prokazatelně totiž existují podstatně méně omezující opatření, kterými lze dosáhnout cíle zvýšení veřejné bezpečnosti mnohem lépe, aniž by bylo plošně zasahováno do práv bezproblémových držitelů zbraní, u nichž je riziko páčání trestné činnosti minimální či neexistující. Mezi taková opatření lze zařadit např. důsledný boj proti nelegálně držným zbraním, posílení spolupráce při vyšetřování závažných trestných činů, zlepšení výměny informací mezi členskými státy apod.

Česká republika je v neposlední řadě přesvědčena, že přijatá opatření jsou v rozporu i se zásadou proporcionality v užším smyslu, jelikož nemůže být pochyb o tom, že nově zaváděná opatření budou mít výrazné dopady na velký počet bezproblémových držitelů zbraní. Míra těchto dopadů je tedy enormní nejen svou intenzitou, ale i počtem zasažených osob.

S ohledem na výše uvedené se Česká republika domnívá, že zaváděná opatření jsou nepřiměřená vzhledem k cíli zvýšení veřejné bezpečnosti.

K CÍLI ODSTRANĚNÍ PŘEKÁŽEK VNITŘNÍHO TRHU

Česká republika je také přesvědčena, že napadená směrnice nemůže fakticky dosáhnout ani cíle odstranění překážek vnitřního trhu, jelikož zavádí celou řadu nejasných a prakticky neaplikovatelných pravidel.

V této souvislosti je problematický především nový zákaz samonabíjecích zbraní, do nichž je aktuálně vložen určitý nadlimitní zásobník (kategorie A7 dle napadené směrnice). Napadená směrnice totiž stejnou zbraň spolu se stejným zásobníkem považuje jednou za zakázanou zbraň kategorie A (je-li do ní nadlimitní zásobník vložen), jindy za povolenou zbraň kategorie B (není-

⁷ Tedy zbraní znehodnocených postupem dle prováděcího nařízení č. 2015/2403, které je dle tohoto nařízení třeba považovat za nevratně neschopné střelby.

li do ní nadlimitní zásobník vložen). Změna kategorie zbraně tak může v praxi probíhat v řádu jednotek sekund, jelikož zhruba tak dlouho trvá výměna zásobníku. Unijní zákonodárce dále, co se kategorizace zbraně týče, vylučuje, aby se vycházelo z pouhé možnosti vložení nadlimitního zásobníku do dané zbraně (bod 23 odůvodnění napadené směrnice). Na druhou stranu však pouhé držení daného zásobníku (a tedy možnost jeho vložení) má být sankcionováno odejmutím povolení k nabývání a držení zbraní.

Obdobně nejasný je i přístup unijního zákonodárce k samonabíjecím zbraním původně určeným ke střelbě z ramene, které mohou být, aniž by pozbyly funkčnosti, prostřednictvím skládací či teleskopické opěry zkráceny na délku kratší 60 cm. Tyto zbraně napadená směrnice nově řadí do zakázané kategorie A8. Je však nejasné, jakým způsobem mají být tyto zbraně identifikovány, jelikož téměř všechny zbraně vybavené skládací či teleskopickou opěrou neztrácí funkčnost použitím této opěry, a to právě z toho důvodu, že jsou vždy určeny jak ke střelbě z ramene, tak ve složeném stavu ke střelbě z ponosu, z prostoru vozidla nebo z „volné ruky“. U těchto zbraní neexistuje žádný způsob, jak identifikovat jejich „původní určení“. Dále není jasné, jakým způsobem má být délka těchto zbraní určena, např. zda mají být brána v potaz i úst'ová zařízení (kompenzátor, tlumič, úst'ová brzda) či různé nástavce (například prodlužovací vložky pažeb).

Výše uvedená ustanovení napadené směrnice jsou tedy nejasná a otevřená celé řadě různých interpretací, přičemž všechny tyto interpretace se jeví jako velice obtížně aplikovatelné v praxi. Lze proto očekávat, že členské státy přistoupí k výkladu a následné implementaci těchto ustanovení zcela odlišně. Tato ustanovení tak nemohou být způsobilá k harmonizaci podmínek nabývání a držení zbraní na vnitřním trhu.

Navíc nemožnost dosáhnout cíle odstranění překážek vnitřního trhu podtrhuje skutečnost, že ve vztahu k nejzásadnějšímu opatření zaváděnému napadenou směrnicí (tedy přesunu některých zbraní do zakázané kategorie) čl. 7 odst. 4a směrnice 91/477/EHS ve znění napadené směrnice umožňuje členským státům zvolit odlišný postup vůči dosavadním držitelům těchto zbraní. V praxi to znamená, že v některých členských státech bude nadále velký počet oprávněných držitelů těchto zbraní, zatímco v jiných členských státech bude držení těchto zbraní zcela zakázáno. Uvedený stav je v přímém rozporu s cílem odstranit překážky vnitřního trhu, jelikož vlastně vytváří nové překážky.

S ohledem na výše uvedené se Česká republika domnívá, že opatření zaváděná napadenou směrnicí jsou nepřiměřená vzhledem k cíli odstranění překážek vnitřního trhu.

TŘETÍ ŽALOBNÍ DŮVOD: PORUŠENÍ ZÁSADY PRÁVNÍ JISTOTY

Třetí žalobní důvod spočívá v porušení zásad právní jistoty. Celá řada ustanovení napadené směrnice totiž není dostatečně jasná a přesná, aby umožnila dotčeným subjektům jednoznačně rozpoznat jejich práva a povinnosti.

V této souvislosti se Česká republika dovolává zásady právní jistoty, která dle judikatury Soudního dvora vyžaduje, aby každá právní úprava byla jasná a přesná, aby dotčené subjekty mohly jednoznačně rozpoznat svá práva a povinnosti.⁸

Jak již bylo zmíněno výše, napadená směrnice zavádí celou řadu nejasných pravidel, které tak krom nemožnosti dosáhnout zamýšleného cíle odstranění překážek vnitřního trhu navíc nevyhovují ani výše uvedeným požadavkům na jasnost a přesnost právní úpravy. Tato opatření jsou tudíž v rozporu se zásadou právní jistoty.

ČTVRTÝ ŽALOBNÍ DŮVOD: PORUŠENÍ ZÁSADY ZÁKAZU DISKRIMINACE

Poslední žalobní důvod směřuje proti výjimce obsažené v čl. 6 odst. 6 druhém pododstavci směrnice 91/477/EHS ve znění napadené směrnice, která, přestože vyvolává dojem zdánlivě neutrálního opatření, je ve skutečnosti „šita na míru“ pouze Švýcarsku a podmínky pro její aplikaci postrádají jakékoliv zdůvodnění s ohledem na cíle napadené směrnice. Česká republika je přesvědčena, že tato výjimka, přinejmenším ve své současné podobě, představuje diskriminační ustanovení, které musí být zrušeno.

Zásada zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna.⁹ I zdánlivě neutrální opatření, kritérium či praxe, na jejichž základě dochází ke zvýhodnění či znevýhodnění určitého subjektu vůči ostatním, může představovat diskriminaci.¹⁰ Rozdílné zacházení přitom může být odůvodněno pouze tehdy, když umožňuje lépe dosáhnout cílů dané právní úpravy.¹¹

Čl. 6 odst. 6 druhý pododstavec směrnice 91/477/EHS ve znění napadené směrnice umožňuje členským státům, které mají vojenský systém založený na branné povinnosti a které po dobu více než 50 let uplatňují systém převodu vojenských zbraní na osoby opouštějící vojsko, povolit těmto osobám, jakožto sportovním střelcům, ponechat si zbraně spadající do kategorie A6,

⁸ Srov. rozsudek ze dne 14. dubna 2005, *Belgie v. Komise*, C-110/03, EU:C:2005:223, bod 30.

⁹ Srov. rozsudek ze dne 17. března 2011, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, bod 88 a citovaná judikatura.

¹⁰ Srov. rozsudek ze dne 14. března 2017, *Bouagnaoui a ADDH*, C-188/15, EU:C:2017:204, bod 32.

¹¹ Srov. rozsudek *AJD Tuna*, EU:C:2011:153, bod 96.

pokud budou tyto automatické zbraně přeměněny na zbraně samonabíjecí a za splnění některých dalších podmínek.

Výjimku, jež obecně umožňuje, aby členské státy ponechaly odcházejícím příslušníkům vojska, jakožto sportovním střelcům, určité nově zakázané zbraně, lze vzhledem k cílům napadené směrnice ospravedlnit. V této souvislosti lze poukázat např. na to, že tyto osoby prošly potřebným výcvikem, stát je zpravidla dobře informován o jejich fyzickém i psychickém zdraví a ponechané zbraně budou používat výhradně k legitimnímu účelu (sportovní střelba). U těchto osob tedy lze očekávat, že budou obecně méně rizikové z hlediska cíle napadené směrnice. Problém tak není výjimka jako taková, nýbrž podmínky, které unijní zákonodárce stanovil pro její aplikaci.

Výjimka obsažená v čl. 6 odst. 6 druhém pododstavci směrnice 91/477/EHS ve znění napadené směrnice byla totiž záměrně konstruována tak, aby jí vyhověl pouze švýcarský systém ponechávání vojenských zbraní při ukončení vojenské služby. Tato výjimka byla zahrnuta do napadené směrnice výhradně na popud Švýcarska. Podmínku trvání daného systému nejméně 50 let, stejně jako podmínku, že se musí jednat výhradně o zbraně kategorie A6, nelze odůvodnit s ohledem na žádný z cílů napadené směrnice.

Způsob, jakým je daná výjimka konstruována, tedy vylučuje její užití v jiných členských státech, byť i tyto státy mohou mít legitimní zájem na takovém režimu ve vztahu ke svým systémům vojenské služby, avšak z historických důvodů nemohou splňovat podmínku trvání 50 let. Dané ustanovení napadené směrnice tedy zavádí odlišné zacházení se státy (a tím v konečném důsledku i s vlastníky zbraní v daných státech), přičemž toto odlišné zacházení nelze objektivně zdůvodnit ve světle předmětu a cílů napadené směrnice. Tyto státy, resp. držitelé zbraní v těchto státech, jsou přitom z hlediska účelu této výjimky ve zcela totožné situaci.

S ohledem na výše uvedené je Česká republika přesvědčena, že podmínky pro aplikaci výše uvedené výjimky jsou v rozporu se zásadou zákazu diskriminace.

* * *